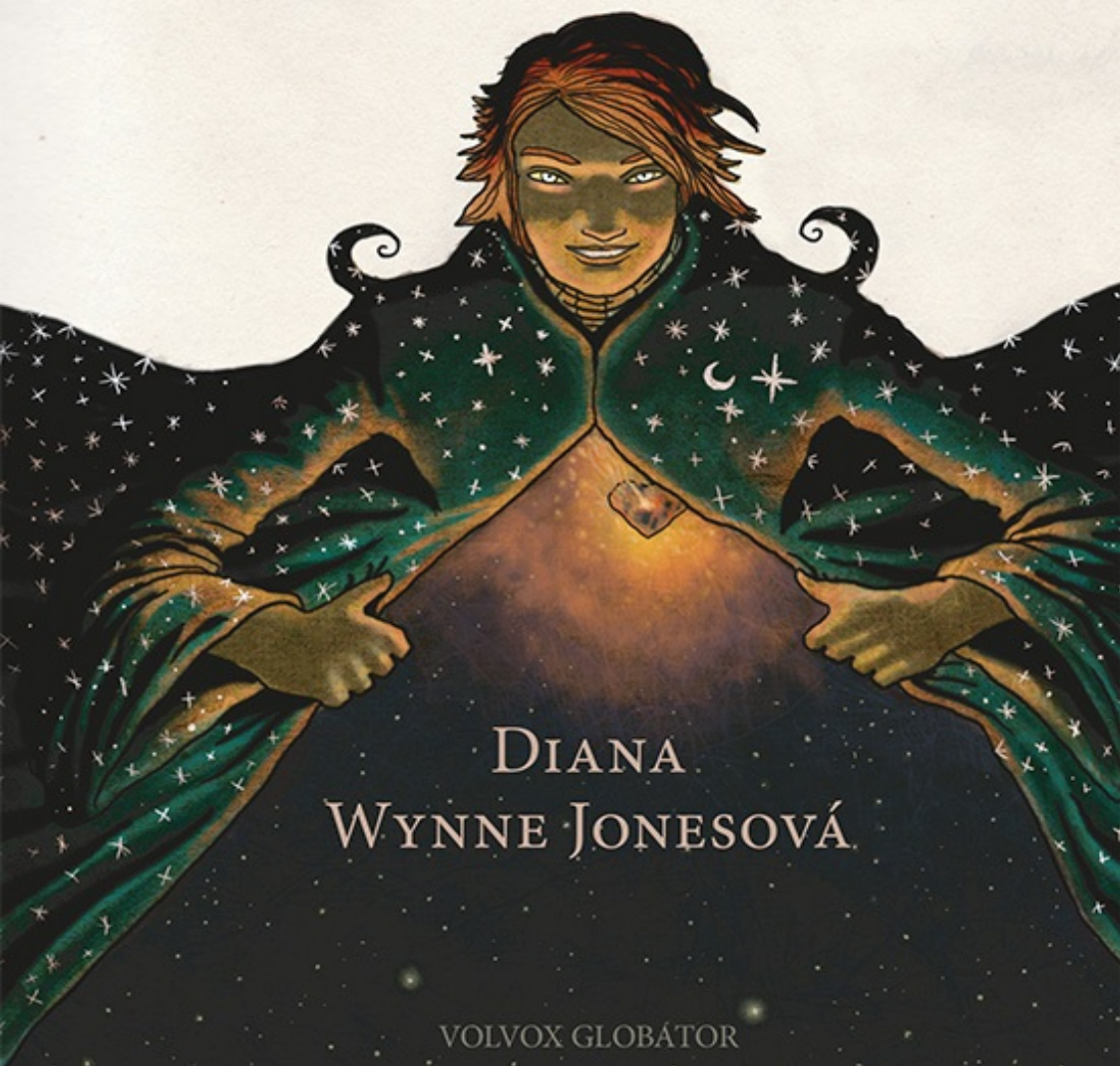
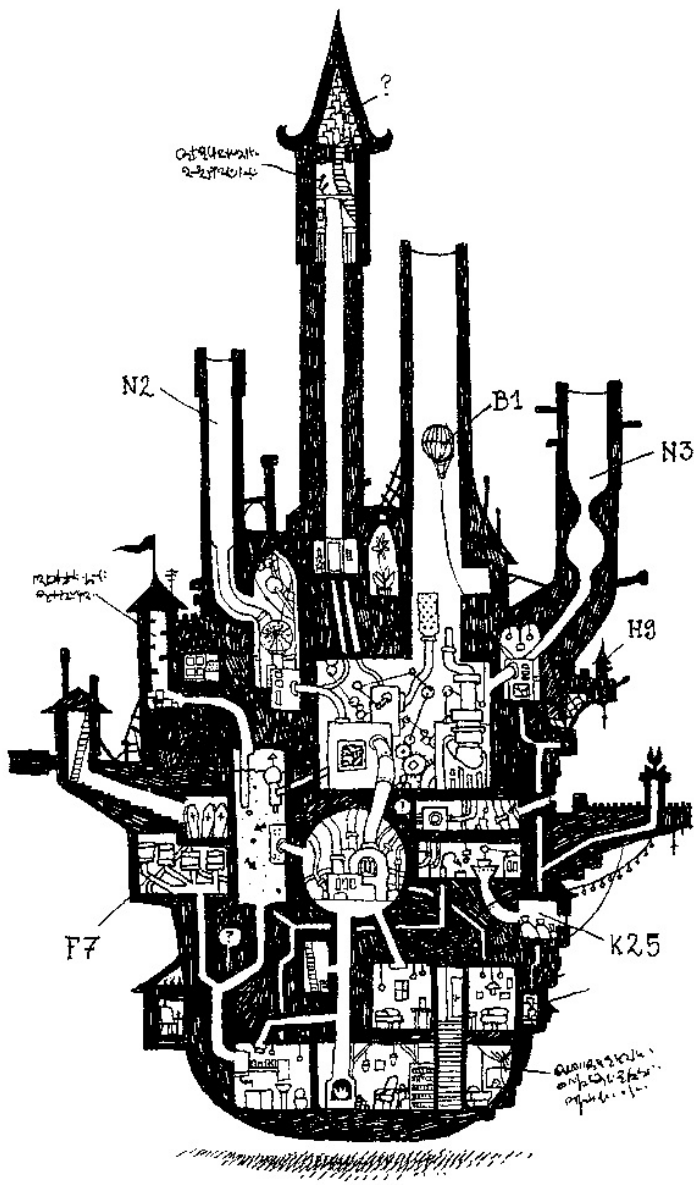

HOWLŮV PUTUJÍCÍ ZÁMEK

DIANA
WYNNE JONESOVÁ

VOLVOX GLOBÁTOR

DIANA WYNNE JONESOVÁ
HOWLŮV PUTUJÍCÍ ZÁMEK

VOLVOX GLOBATOR

Howl's Moving Castle

z angličtiny přeložil Milan Stejskal

Copyright © Diana Wynne Jonesová, 1986

Translation © Milan Stejskal, 2011

Illustrations © Nikkarin, 2011

ISBN 978-80-7511-561-4

DIANA WYNNE JONESOVÁ
HOWLLŮV PUTUJÍCÍ ZÁMEK

Z anglického originálu Howl's Moving Castle
vydaného nakladatelstvím Greenwillow Books
roku 1986

přeložil Milan Stejskal

Redakce Petr Zenkl

Obálka a ilustrace Nikkarin

Grafická úprava Jindřich Hoch,

www.sandstudios.cz

E-kniha Miloslav Krátký, printondemand.cz

Vydalo nakladatelství & vydavatelství

VOLVOX GLOBATOR Štítného 17, 130 00
Praha 3

www.volvox.cz

jako svou 1180. publikaci

Vydání druhé

Praha 2020

Adresa knihkupectví

VOLVOX GLOBATOR Štítného 16, 130 00,

Praha 3 - Žižkov

Tuto knihu věnuji Stephenovi

Nápad na tuto knihu mi vnukl žák jedné školy, do které jsem jezdívala přednášet. Poprosil mě, jestli bych nechtěla napsat knihu o *Putujícím zámku*. Poznamenala jsem si jeho jméno a lístek tak pečlivě založila, že už jsem ho v životě nenašla. Tímto mu za jeho nápad mockrát děkuji.

**Kapitola první,
VE KTERÉ SE SOFIE
BAVÍ S KLOBOUKY**

zemi zvané Ingárie, kde jsou

úplně běžné takové kouzelné předměty jako sedmimílové boty a neviditelný plášť, míval smůlu ten, kdo se narodil jako nejstarší ze tří sourozenců. Každý přece ví, že nejstarší má vždycky smůlu. A vůbec nejhorší bylo, když se všichni tři sourozenci vydali do světa za štěstím.

Sofie Kloboučnicková byla nejstarší ze tří sester. Bohužel nebyla dcerou chudého dřevorubce, v jehož řemesle by nemohla dál pokračovat. Její rodiče byli poměrně zámožní občané a vlastnili obchod s dámskými klobouky ve vzkvétajícím městečku Trhové Třísky. Pravda, maminka jí zemřela, když jí byly sotva dva roky a její sestře Aletce pouhých dvanáct měsíců. Otec si pak vzal za manželku nejmladší prodavačku v obchodě, pěknou světlovlasou dívku, které se říkalo Fanyna. Ta mu zanedlouho porodila třetí dceru, Martu. Starší sestry většinou nebývají tak hezké jako benjamínek rodiny, ale v tomto v případě vyrostly ze všech tří děvčat spanilé slečny, třebaže všem v okolí připadala nejkrásnější Aletka. Fanyna měla všechny tři dívky ráda stejně a Martu ani v nejmenším neprotežovala.

Táta Kloboučník byl na své tři dcery náležitě

hrdý a dal je do nejlepších škol ve městě. Nejlépe šlo učení Sofii. Věčně ležela v knihách, ale brzy jí začalo docházet, že má jen nepatrnou šanci na lepší budoucnost. Byla z toho trochu zklamaná. Přesto si však udržovala dobrou náladu, starala se o své sestry a připravovala Martu na ten správný okamžik, kdy bude moci konečně chytit štěstí za pačesy. Fanyna byla kvůli práci v krámu v jednom kole, a tak bylo na Sofii, aby se o své mladší sestry postarala. Pochopitelně že ty dvě na sebe občas křičely a tahaly se za vlasy. Aletka se totiž za žádnou cenu nehodlala smířit s tím, že by to tak jako Sofie v životě nikam nedotáhla.

„To není fér,“ postěžovala si občas Aletka, „aby se Marta měla nejlíp jenom proto, že je nejmladší. Já si vezmu za muže prince a basta!“

Na to jí Marta vždycky odsekla, že ona bude jednou nechutně bohatá a nebude si muset brát vůbec nikoho.

To je pak musela Sofie od sebe odtáhnout a někdy jim i zašít potrhané svršky. Byla velice zručná švadlena. Po nějaké době dokonce začala šít sestrám šaty. Jednou spíchla Aletce krásné růžové šatečky - to bylo ještě před

prvním májem, před začátkem jejího dobrodružství - a Fanyna o nich řekla, že vypadají, jako by byly z nejdražšího králohradského obchodu.

Tou dobou se ve městě nemluvílo o ničem jiném než o Čarodějnici z Pustiny. Povíдалo se, že vyhrožuje Králově dceři smrtí a že Král nařídil svému osobnímu čaroději Sulejmanovi, aby se vypravil do Pustiny a s Čarodějnicí zatočil. Jenže Sulejman si s Čarodějnicí z Pustiny očividně nevěděl rady, a když se s ní nakonec setkal, přišel o život.

Když se pak po pár měsících objevil na kopci u Trhových Třísek vysoký černý zámek, z jehož čtyř dlouhatánských úzkých věží stoupala mračna černočerného dýmu, všichni už věděli, že Čarodějnice z Pustiny přicestovala a zase bude pouštět hrůzu a děs a všem nahánět strach, stejně jako před padesáti lety. A že se jí všichni ve městě opravdu báli. Nikdo nevycházel sám z domu a v noci aby člověka pohledal. Nejstrašnější na tom všem bylo, že zámek nevydržel na jednom místě, neustále putoval. Jednou byl na severozápadní pláni a vypadal jako vytáhlá tmavá šmouha. Jindy se zas tyčil z východních skal. Někdy se snesl až do údolí a

usadil se na severním vřesovišti, jen co by kamenem dohodil od poslední usedlosti. Tu a tam ho někdo zahlédl, jak se přesunuje. V takovém případě věže chrlily oblaka špinavého šedavého kouře. Jednu dobu to už vypadalo, že se zámek snese až úplně dolů, a právě tehdy začal Starosta přemýšlet o tom, že požádá o pomoc samotného Krále.

Jenže zámek se potuloval sem a tam po kopcích, a občané se brzy dozvěděli, že nepatří Čarodějnici z Pustiny, nýbrž čaroději Howlovi. Jako by se mu snad zdejší svahy zalíbily, a ne bezdůvodně. Vědělo se o něm, že ho těší unášet dívky a vysávat jejich mladé duše. Někteří dokonce tvrdili, že požívá ještě živá srdéčka. Byl to rozhodně bezcitný a krutý čaroděj. Když prý načapal dívku samotnou, těžko se mu mohla ubránit. Sofie, Aletka a Marta, stejně jako ostatní dívky z Trhových Třísek, dobře věděly, že nesmí vycházet ven samotné. Vůbec jim to ale nebylo po chuti, protože je všechny moc zajímalo, co vlastně čaroděj Howl s unesenými dívenkami provádí.

Jenže zanedlouho měly jiné starosti. Zrovna když Sofie končila školu, táta Kloboučník náhle zemřel. Vyšlo najevo, že Kloboučník to se svou

hrdostí trochu přehnal. Školné bylo totiž nadmíru drahé a zatížilo obchod velkými dluhy. A tak se hned po pohřbu Fanyrna uchýlila do salónku sousedícího s obchodem a jala se vysvětlovat dcerám, do jak zapeklité situace se dostaly.

„Bohužel nemůžete dál chodit do školy,“ řekla. „Ať jsem počítala, jak jsem počítala, došla jsem k závěru, že krám si udržíme a na živobytí nám zbyde jedině tehdy, když půjdete do učení. Obchod nás všechny neuživí. Nemůžeme si to dovolit. A tak jsem se rozhodla. Ty, Aletko...“

Aletka, ze které zářilo zdraví a krása, takže je ani smutek a špinavé šaty nedokázaly zakrýt, vzhlédla k matce. „Ale já chci chodit do školy,“ namítla.

„Budeš se učit, beruško,“ řekla Fanyrna. „Už jsem to zařídila. Zaučíš se u Císařových, v cukrářství na Trhovém náměstí. Tam se prý učedníci a učednice mají jako v bavlnce. Určitě budeš moc spokojená a ještě se naučíš dobrému řemeslu. Paní Císařová je výborná zákaznice a taky moje kamarádka. Díky tomu se uvolila, že se pro tebe přece jenom jedno místo najde.“

Aletka se kysele usmála a bylo jasné, že z toho

vůbec nemá radost. „To ti pěkně děkuju,“ řekla. „Ještě že ráda pečů, vid’?“

Fanyně se viditelně ulevilo. Aletka někdy dokázala být až neuvěřitelně tvrdohlavá. „A teď, co s tebou, Martičko,“ řekla matka. „Vím, že jsi ještě moc mladá, abys šla z domu někam pracovat. Říkala jsem si, že bys měla jít někam, kde se něčemu přiučíš a ještě ti to pomůže se rozhodnout, co budeš do budoucna dělat. Jistě si vzpomínáš na mou bývalou spolužačku, Anabelu Plavovláskovou?“

Marta, útlé, rovněž světlovlasé děvče, upřela na Fanynu své velké šedé oči skoro stejně tvrdošijně jako Aletka. „Myslíš tu drbnu,“ odvětila, „tu starou ježibabu?“

„Ano. Tu, co má překrásný dům a zákazníky po celém Zvrásněném Údolí,“ řekla Fanyna chtivě. „Ale je to hodná ženská, Marto. Jistě tě seznámí se všemi důležitými lidmi z Králohradu. Až u ní skončíš, budeš znát všechno, co je v životě třeba.“

„Hodná je,“ připustila Marta. „No tak jo.“

Jak tak Sofie Fanynu poslouchala, dospěla k závěru, že jí všechno vychází podle plánu.

Prostřední dcera Aletka by to podle ní stejně v životě nikam nedotáhla, takže ji Fanyna raději poslala tam, kde se možná seznámí s nějakým mladým učedníkem, vezme si ho a bude s ním žít šťastně až do smrti. Nejmladší Marta se měla postavit na vlastní nohy a vydělávat spoustu peněz, a k tomu jí měli dopomoci bohatí přátelé, čáry a kouzla. A co se týče Sofie, moc dobře věděla, co si pro ni matka přichystala. Ani trochu ji nepřekvapilo, když Fanyna řekla: „Teď ty, Sofinko. Podle mě bude jedině spravedlivé, když po mně zdědíš kloboučnictví, jsi přece ze všech nejstarší. A tak jsem se rozhodla, že tě vezmu do učení, aby ses mohla naučit řemeslu. Co si o tom myslíš?“

Sofie jí rozhodně nemohla říci, že se s dráhou obyčejné kloboučnice už dávno smířila, proto Fanyně co nejlaskavěji poděkovala.

„Tedy domluveno,“ řekla Fanyna.

Následujícího dne pomáhala Sofie Martě sbalit věci do krabic a další ráno už sestra na povozu mizela do dále. Cítila se ponížená. Držela ale hlavu vzhůru, i přesto, že byla docela nervózní. Horní Vrás, kde bydlela paní Plavovlásková, byl právě za těmi kopci, po kterých se potuloval

zámek čaroděje Howla. Proto měla Marta nahnáno.

„Nic se jí nestane,“ podotkla Aletka, která si chtěla věci na cestu sbalit sama. Když povoz se sestrou zmizel za obzorem, nastrkala Aletka svých pár švestek do povlaku na polštář a zaplatila šesták klukovi od sousedů, aby jí ho odvezl na trakaři k Císařovým na Trhové náměstí. Aletka maširovala za trakařem a tvářila se docela spokojeně, což Sofii trochu překvapilo. Jenže nebyl důvod, vždyť Aletka mohla konečně hodit kloboučnický krám za hlavu a svobodně se nadechnout.

Zanedlouho se sousedovic klučina vrátil s naškrábaným vzkazem od Aletky. Stálo v něm, že se ubytovala a seznamuje se s ostatními učednicemi, a že s Císařovými je docela legrace. Další týden přivezl pošťák dopis od Marty, která psala, že dorazila v pořádku a paní Plavovlásková je „velice milá dáma, při pečení rozhodně medem nešetří a chová včely“. Víc zpráv Sofie od svých sester nedostala. Hned jak Marta a Aletka odjely, šla rovnou do učení.

Sofie už pochopitelně o kloboučnickém řemesle něco věděla. Od útlého dětství se proháněla po

dílně, kde se máčely a tvarovaly klobouky. S velkým zájmem si tu prohlížela květiny, ovoce a další ozdoby, vyrobené z vosku a hedvábí. Zнала do jednoho všechny zaměstnance. Většina jich tu pracovala už v časech, kdy byl její otec ještě kluk. Pamatovala si všechny zákazníky a dokonce i obchodníka, který z širokého okolí přivážel na káře hrubé slaměné klobouky, které se pak v kůlně tvarovaly na formách. Zнала se s ostatními dodavateli a dokázala vyrobit plst' do zimních klobouků. Fanyna už ji toho vlastně moc učit nemusela, jedině snad zapůsobit na zákazníky, aby z obchodu nikdo neodešel s prázdnou.

„Musíš umět vybrat klobouk, který jim nejvíc sluší, Sofinko,“ radila Fanyna. „Nejdřív jim ukážeš takový, s kterým nebudou spokojení, aby pak hned poznali rozdíl, když si na hlavu posadí ten pravý.“

Prodávat klobouky totiž Sofii moc nešlo. Pár dní pozorovala práci v dílně, pak obcházela s Fanynou obchodníky s látkami a hedvábím, načež ji macecha poslala, aby šla zdobit klobouky. Sofie sedávala v malém výklenku v zadní části krámků. Přišívala růžičky a závoje, klobouky vykládala sametem a po stranách je

podle módy zdobila pentlemi a voskovým ovocem. Šlo jí to od ruky a s prací byla spokojená. Jenže se cítila odříznutá od světa a trošku se nudila. V dílně pracovali jenom staří lidé, nebyla s nimi žádná legrace a taky si od ní drželi odstup, přece jenom měla jednou obchod zdědit. I mladá Bětka se k ní chovala stejně. Celou dobu jenom mlela o sedlákovi, kterého si měla brát po prvním máji. Sofie docela záviděla Fanyně, ta si mohla z krámu kdykoli odběhnout, třeba za obchodníkem s látkami a smlouvat s ním ceny.

Nejvíce ale Sofii vždycky zajímaly hovory zákazníků. Jako by se bez nich klobouk snad ani nedal pořídit. Sofie sedávala ve svém výklenku, vyšívala a napjatě poslouchala. Starosta se svěřoval, že mu čerstvá zelenina nedělá vůbec dobře, a sdělil Fanyně, že zámek čaroděje Howla už zase brousí po okolních svazích. A že ten chlap... a dál už jen samé šeptání a šuškáni. Jakmile přišla řeč na čaroděje Howla, každý hned ztišil hlas, ale tentokrát Sofie ještě zaslechla, že se mu před měsícem podařilo unést jednu dívku z údolí. „Krvelačník!“ řekl šeptem a pak začal mluvit o tom, že si Janina Podkovářová nechala udělat

příšerný účes. Prý by odpudil i samotného čaroděje Howla, natož váženého občana. Pak si ještě chvilku cosi šuškali a bylo vidět, že mají strach z Čarodějnice z Pustiny. Sofie z toho usoudila, že čaroděj Howl a Čarodějnice z Pustiny nejspíš brzy spojí své síly.

„Jako by byli pro sebe stvoření. Asi by je měl někdo seznámit,“ řekla směrem ke klobouku, který právě vyšívala.

Na sklonku následujícího měsíce se však náhle veškerá řeč v krámu stočila k Aletce. K Císařovým začaly proudit zástupy mladíků, kteří skupovali jeden dort za druhým - ovšem jen za předpokladu, že je obsluhovala Aletka. Dostala deset nabídek k sňatku od mladých pánů nejrůznějšího postavení - od Starostova syna až po metaře. Všechny odmítala s tím, že je ještě moc mladá, než aby si uměla vybrat toho pravého.

„Je to rozumná holka,“ řekla Sofie klobouku, k němuž přišívala hedvábí.

Fanynu ty zprávy potěšily. „Já věděla, že se jí bude dobře dařit,“ poznamenala spokojeně. Podle Sofie byla ale Fanyna ráda, že se Aletky konečně zbavila.

